

Μοναχή Ακακία: Μιλάω με σεβασμό και εκτίμηση προς τον π. Νεκτάριο. Το ξέρουμε πως οι γονείς του είναι άγιοι. Τώρα πιά πολύ το ξέρουμε. Δεν μπορώ να πιστέψω το βιβλίο να έλθει στα χέρια μου από την Αγγλία με τέτοιο τρόπο, να έλθετε να μου το φέρετε και να σας γνωρίσω προσωπικά. Δεν μπορούσα να τα φανταστώ όλα αυτά. Θέλω να σας πω και κάτι άλλο. Σας το είπε ο π. Νεκτάριος;

Θεώνη: Όχι, διότι δεν μιλάει για τους γονείς του. Περιμένω από εσάς να μου το πείτε.

Μοναχή Ακακία: Είναι απλό, αλλά για εμένα πολύ σημαντικό. Μου τηλεφωνεί μία μέρα την προηγούμενη εβδομάδα ο π. Νεκτάριος ότι είναι βιαστικός και πολύ κουρασμένος και θα έλθει για μισή ώρα μόνο από το σπίτι των αδελφών του στην Αττική να με δει, γιατί έχει μαστόρους και φτιάχνουν την ιστορική κατοικία και το Ασκητήριο του Παπουλάκου στον Άρμπουνα των Καλαβρύτων. Επειδή είχε εργάτες, μου ζήτησε με λεπτότητα να του ετοιμάσω μερικά τρόφιμα για τους μαστόρους. Εκείνη την ώρα εγώ σκέφτηκα ότι έχουμε στην αποθήκη την αδελφή Θεοδότη που φροντίζει για αυτά. Της τηλεφωνώ και της λέω πως χρειάζεται ο π. Νεκτάριος ορισμένα τρόφιμα για τους μαστόρους. Μου λέει: «Σαν τι;». Της λέω «Τυριά, μακαρόνια, ο, τι νομίζετε, εσείς ξέρετε, οι μαστόροι θέλουν το πρωινό τους, το μεσημεριανό τους, εσείς ξέρετε». Μου λέει: «Ξέρω τι θέλουν, αλλά δεν έχω αυτή την στιγμή, δεν ξέρω αν υπάρχει τίποτα, δεν έχουμε τίποτα, για να δώσουμε ούτε όσπρια και δεν έχουμε κρεατοφάγους». Δεν είχαμε πολλά πράγματα, γιατί εμείς δεν αγοράζουμε. Ο, τι μας φέρνει ο κόσμος. Και αυτή την στιγμή δεν έχει φέρει. Τέλος πάντων στενοχωρήθηκα πολύ και είπα: «Κάντε ο, τι μπορέσετε» και μου είπε: «Θα κάνω ότι μπορέσω, θα πάω να δω τι μπορώ να βρω».

Εκείνη την στιγμή, καθώς αφήνω το τηλέφωνο, όπως ήμουν καθισμένη στο τραπέζι, πιάνω το κεφάλι μου κλείνω τα μάτια μου και αμέσως σκέφτηκα τους γονείς του. Σκέφτηκα αμέσως την μανούλα του, σαν μανούλα του, σαν Ανθή, όχι σαν Αγία και της λέω: Αγία μου πρεσβυτέρα Ανθή, έρχεται κουρασμένος ο γιό σου, ο ιερέας. Εσύ είσαι μάνα, εσύ βοήθησε την αδελφή Εφραιμία να βρει κάτι, βοήθησέ την, βοήθησέ την». Εκείνη την ώρα λοιπόν, σαν να ήταν εκεί, σαν να μιλούσε με άνθρωπο, έκλεισα τα μάτια μου, να μου απαντήσει, και μόνη μου ψιθυρίζω, δεν μπορούσα να κρατηθώ, χωρίς να το καταλάβω λέω: «Και μες στα ντουλάπια κάτι θα βρεις». Είπα μόνη μου: «Και στα ντουλάπια κάτι θα βρεις!». Το ψιθύρισα και αμέσως το ξανασκεφτόμουν: «Τι ψιθύρισα μόνη μου;». Σκέφτηκα: «Δεν είναι ότι το ψιθύρισα, με φώτισε η πρεσβυτέρα να σκεφτώ». Κοιτάζω το ντουλάπι κάτι να βρω και τι να βρω στο ντουλάπι; Ανοίγω το ντουλάπι, όπου βάζω το γάλα μου, να δω, αλλά δεν ήταν τίποτα, εκτός από έναν καφέ, που μου φέρνουν καμιά φορά και τον αφήνω, ένα πακέτο ζάχαρη και μία κομπόστα. Δεν την είχα ανοίξει, επειδή

ήταν μεγάλη, για να μην την ανοίξω μόνο για μένα. Έτσι βρήκα αυτά τα τρία πράγματα μέσα στο ντουλάπι. Τίποτα άλλο δεν είχα μέσα στο ντουλάπι και είπα να τα βάλω σε μία σακουλίτσα. Είπα λοιπόν ότι, αφού τα σκέφτηκα, αφού μου οδήγησε την σκέψη η μανούλα του, θα του πω ότι θα τα βάλω σαν κέρασμα στους μαστόρους του, θα του πω ότι είναι από την μανούλα του και θα του πω αυτό που μου συνέβη. Είπα λοιπόν: «Δεν κοιτάω και τα άλλα ντουλάπια;».

Σκέφτηκα λοιπόν και άλλες δύο, που έχω πολλές δοσάδες μαζί τους -τις γνωρίζω καλά αυτές τις δύο μοναχές- που και οι δύο τον εκτιμούν, γιατί πάντα τις επισκέπτεται όταν έρχεται εδώ ο π. Νεκτάριος. Τις ρωτάω: «Μήπως έχετε τίποτα μες στο κελλί σας και εσείς, γιατί χρειάζεται τρόφιμα ο π. Νεκτάριο»; Μου απαντάει η μία: «Προχτές το βράδυ μου έφερε μία συγγενής μου κονσέρβες, λίγο από όλα, και μακαρόνια. Ο, τι έχω, θα τα βάλω να τα φέρω». Μου τα φέρνει κάτω. Ο, τι είχε και η άλλη, μου τα έφεραν. Πολλά πράγματα δεν ήταν, αλλά κονσέρβες, μακαρόνια, κάτι ήταν επιτέλους. Γεμίζω μία τσάντα και, όπως τα ετοιμάζω και τα αφήνω δίπλα, κάθομαι ξανά στην θέση μου, έτσι ζαλισμένη λίγο, κουρασμένη από την συγκίνηση μάλλον, που είχα αισθανθεί. Ξαφνικά χτυπάει η πόρτα.

Σας είχα πει ότι περιμένω κάτι φωτογραφίες του π. Νικολάου και της πρεσβυτέρας του Ανθής από την Μαρία Αγγελοπούλου από την Γερμανία.

Θεώνη: Ναι, ναι, ναι.

Μοναχή Ακακία: Χτυπάει η πόρτα. Ήταν μέσον της εβδομάδος. Μόνο Δευτέρα και Παρασκευή έχουμε ταχυδρομείο εδώ πάνω που βρισκόμαστε. Ανοίγει η πόρτα και μου φέρνουν τον φάκελο με τις φωτογραφίες εκείνη την ώρα. Μα εκείνη την ώρα να μου φέρουν τον φάκελο! Είχε έλθει από την Δευτέρα και δεν μου τον είχαν δώσει. Μόλις τα έφτιαξα τα τρόφιμα, μόλις ετοίμασα, σαν να μου λέει: «Εδώ είμαι, πραγματικά εγώ είμαι εδώ». Μα να μην περάσει..., όπως εκάθησα..., δηλαδή ερχόταν εδώ πέρα να μου φέρει τις φωτογραφίες που εκπέμπουν φως κατά κοινή ομολογία πιστών, ενώ εγώ ετοίμαζα τα πράγματα. Δεν είναι αυτό δείγμα πως πραγματικά είναι ζωντανοί κοντά μας, άγιοι;

Θεώνη: Ναι, το πιστεύω, ναι. Καταλαβαίνω τι εννοείτε. Δόξα τω Θεώ.

Μοναχή Ακακία: Όσο σκέφτομαι πόσο κοντά είναι στον π. Νεκτάριο! Άξιοι είναι, άξιοι, άξιοι και θαυματουργοί, οι γονείς του!

Εκείνη την στιγμή που τον είδα στην Αγία Τράπεζα ήταν η έκφραση τέτοια, σαν να του έπαιρνε την στενοχώρια, να του συμπαραστεκόταν, να τον βοηθούσε την ώρα εκείνη της στενοχώριας του στην Λειτουργία. Για αυτό δεν μπορώ να πιστέψω ότι εγώ η τόσο αμαρτωλή να δω Άγιο άνθρωπο, να δω όραμα, που, το ξαναλέω, δεν

έχω ακούσει ούτε έχω δει το παραμικρό, το παραμικρό.

Θεώνη: Λέτε για τότε που είδατε τον πατέρα του στις 26 Νοεμβρίου να συλλειτουργεί στην ίδια Άγια Τράπεζα;

Μοναχή Ακακία: Ναι, για τότε λέω που ήταν και η εορτή του Αγίου Ακακίου, για τότε.

Θεώνη: Ναι, αυτό, που μου είχατε πει, ήταν φοβερό.

Μοναχή Ακακία: Ναι, είπα, κοίτα πως στάθηκε κοντά του την στιγμή της στενοχώριας του, γιατί, σας είπα, στενοχωρήθηκε πάρα πολύ.

Θεώνη: Ναι, που έλειπε η φυλλάδα του Αγίου, για να εορταστεί, όπως έπρεπε.

Μοναχή Ακακία: Ναι, που έλειπε η φυλλάδα και δεν είχε να λειτουργήσει τον Άγιο Σοφιανό, που ήλθε για τον Άγιο Σοφιανό. Ήξερε πως είχε αφήσει φυλλάδες εδώ και Άγιο Λείψανο, πως τα είχε όλα και εμείς να μην φροντίσουμε να κρατήσουμε, όπως έχουμε τα Άγια Λείψανα, να κρατήσουμε και μία φυλλάδα. Βέβαια η γερόντισσα έχει ευθύνη για αυτά, είναι όμως πολυάσχολη, δεν έχει χρόνο ούτε για λίγη ανάπαυση, αλλά, επειδή αισθάνθηκα εγώ τόση ευθύνη εκείνη την ώρα τον είδα τον π. Νικόλαο.

Θεώνη: Τον είδατε ολοζώντανο, έ;

Μοναχή Ακακία: Ναι, πάρα πολύ.

Θεώνη: Να λειτουργεί μαζί του...

Μοναχή Ακακία: Σας είπα, μου δίνουν τόση δύναμη οι Άγιοί μας.

Θεώνη: Ναι, ο Θεός αξιώνει τους ανθρώπους.

Μοναχή Ακακία: Για να παρουσιαστεί σε εμένα, για να δω αυτό το όραμα, να μου συμβαίνουν όλα αυτά, παρ' όλο που δεν τους γνώριζα, δεν τους ήξερα, δεν ξέρω τίποτα εκτός από την αγάπη και την εκτίμηση, που έχω στον π. Νεκτάριο από την πρώτη στιγμή που τον γνώρισα.